

Vilde det ikke være ret rimeligt, at man enten ved Kommissionens Oprettelse eller selv nu paa dette Tidspunkt, hvor den ikke har afsluttet sit Arbejde, fik et Par af de lavere Klassers Funktionærer ind deri? Jeg for mit Vedkommende er en Ven, en stor Ven af Sparsommelighed ved Statsbanerne, og jeg har Erfaring for, at der der paa mange Omraader er ødslet i en ganske uforvarselig Grad, og at det i høj Grad tiltrængtes at gennemføre Sparsommelighed for derigennem at bringe Udgifterne ned, men jeg vil meget nødig være med til, at man skulde indskrænke Personalet paa Statsbanerne i en saadan Grad, at Agtpaagivenheden blev svækket, saa at der som Følge deraf kunde opstaa uberegnelige Ulykker. Forholdet er saaledes, at naar man kommer til at tale indgaaende med Funktionærer, ikke alene i de laveste Klasser, men ogsaa i de højere, erfarer man, at de ere meget betænkelige ved den Tendens, som gør sig gældende indenfor Administrationen i Retning af at indskrænke Personalet og indskrænke det i en betydelig Grad. Jeg kan derfor for saa vidt slutte mig til det ærede Medlem for Slagelse (Lange), som jo forleden omtalte et ganske bestemt Forhold i saa Henseende, nemlig Forholdene ved Overfarten over Store Bælt, men det er jo ikke alene derfra, Klagerne lyde, men ogsaa mange andre Steder er man bange for, at man skal komme for vidt med sine Spareteorier. Jeg tror derfor, det vilde være heldigt, om man fra Administrationens Side vilde lade denne Kommission tilflyde et Par Medlemmer fra de Klasser, som nu nære en ret stor Frygt for, at deres Interesser — og for Resten ikke alene deres, men derigennem ogsaa Publikums — ikke skulde blive tilstrækkeligt varetagne, saaledes som der nu arbejdes paa dette Omraade.

Der blev saa af det ærede Medlem for Slagelse talt noget om et sprængt Rør paa en af Kielerdamperne. Det var sendt til forskellige af Statsbanernes Værksteder for at repareres, og denne Reparation var meget daarligt udført. Røret var banket daarligt sammen, sagde det ærede Medlem, og man maatte derfor til sidst gaa til et privat Værksted for at faa Arbejdet udført. Jeg antager nu, at det ærede Medlem fremdrog denne Sag for derigennem at vise den private Drifts Fordel fremfor Statsdriften, jeg antager, det ærede Medlem har haft noget i Tankerne, da han udtalte sig. (Lange: Nej!) Ja, saa glæder det mig. Jeg skal ellers sige, at jeg

tror, at det Arbejde meget vel kan udføres akkurat lige saa godt paa et af Statens Værksteder som paa et privat Værksted; som gammel Maskinist har jeg noget Kendskab ogsaa til det. Og det kan meget vel tænkes, at dette Rør under sin Transport har faaet en ny Skade.

Men jeg skal sige — og det er nærmest derfor, jeg omtaler denne Sag —, at hvis det skulde være saaledes, hvad jeg nu ikke tror, at Arbejdet i Statsbanernes Værksted paa dette Rør var daarligt udført, saa ligger vistnok Skylden i de yderst uheldige Forhold, som findes eller i hvert Fald fandtes der for nogle Aar siden — og jeg har ikke hørt noget til, at de ere blevne ændrede — idet det ikke altid kommer an paa Dygtighed eller paa, om man overhovedet har lært det paagældende Fag, naar man ønsker Ansættelse i et af Statsbanernes Værksteder, men det, det drejer sig om, er at have Fanden til Morbroder, at have en Ven, som er Mester eller Formand eller noget andet, til at hjælpe sig ind. Saa kan man blive ansat der, og der er mange Tilfælde, hvor et saadant med et Fag aldeles ukendt Menneske er kommet til at arbejde der og ikke alene har faaet den højeste Løn, der gives, men ogsaa er sat til saadanne Akkorder, hvor det paa Forhaand var givet, at han skulde tjene mere end sine Kammerater. Saaledes vare Forholdene paa Statsbanernes Værksteder, og jeg har ikke hørt noget til, at der er kommet synderlig Forandring deri, og noget, der i den seneste Tid er foregaaet af den Artovre i Aarhus, tjener jo ogsaa til at bevise, at det er Øjentjeneri, der sættes i første Række der, naar det gælder om at antage Folk, ved Siden af Bestikkelse. Det er ikke saa længe siden, man blev opskræmmed ved, at en Lokomotivmester paa Værkstedet i Aarhus havde gjort sig skyldig i en Art Pengeafpresning overfor Folk, der søgte Ansættelse. Han er nu afskediget og skal straffes, og vi have set, hvorledes hele Historien er gaaet for sig. Jeg er meget bange for, at hvis vi røre ved dette Forhold, vil der kunne drages adskillige saadanne Eksempler frem. Jeg siger derfor, at hvis Arbejdet, der laves paa Statsbanernes Værksteder, er daarligt, ligger Skylden i, at det ikke er Dygtigheden, der tages i Betragtning, men Øjentjeneri.

Jeg har endnu et Par ganske enkelte Spørgsmaal at rette til Ministeren for offentlige Arbejder. Først dette, om den ærede Minister ikke skulde finde Anledning til offentligt at bekendtgøre, at Publi-